

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. november 7. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. március 6. napján kihirdetett **10.B.22/2012/18.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint :

A vádlottal szemben kiszabott **börtön és közügyektől eltiltás tartamát egyezően 3 (három) évre e n y h í t i .**

A szabadságvesztés fele részének, azaz **1 (egy) év 6 (hat) hónapnak a végrehajtását 4 (négy) év próbaidőre f ü g g e s z t i f e l .**

A vádlott az **1 (egy) év 6 (hat) hónap** végrehajtandó részből nem bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Megállapítja, hogy a vádlott **tartózkodási helye: település, utca, házszám, emelet, ajtószám.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Ezért 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés fele részének, azaz 2 évnek a végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy a próbaidő a végrehajtandó rész letöltése után kezdődik. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtandó részéből feltételes szabadságra nem

bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítése, és a börtönbüntetés teljes tartamának felfüggesztése érdekében.

A vádlott és védője fellebbezésüket külön-külön írásban részletesen megindokolták. A védő a Btk. 87. § (2) bekezdés c) pontja alapján kérte a kiszabott büntetés enyhítését és teljes tartamának felfüggesztését, esetlegesen pártfogó felügyelet elrendelése mellett. Másodlagosan azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumra vagy ahhoz közeli tartamra enyhítse és azt végrehajtásában próbaidőre függessze fel.

A fellebbviteli főügyészség átiratában - a tényállás és a bűnösségi körülmények kisebb mértékű helyesbítése mellett - az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott meghatalmazott védője a másodfokú eljárásban a fellebbezés részletes indokolása mellett írásban bizonyítási indítványt is előterjesztett. Igazságügyi elmeorvos-szakértő kirendelését indítványozta a vádlott elkövetéskori tudatszűkölt állapotára vonatkozóan. A büntetés enyhítését célzó fellebbezések körében kérte a vádlott javára figyelembe vett enyhítő körülmények nagyobb nyomatékkal történő értékelését, valamint új körülményként hivatkozott a vádlott terhességére is. Erre vonatkozóan orvosi dokumentációt (vizsgálatkérő lapot) is csatolt.

A sértett a másodfokú bírósághoz írásban benyújtott indítványában szintén bizonyítási indítványt terjesztett elő. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság vallomása ellenére nem állapította meg azt, hogy a vádlott a terhére elkövetett bűncselekmény elkövetésekor tisztában volt a terhességével. Arra hivatkozott, hogy a bűncselekmény elszenvedése és a vetélése óta - két korábbi kihordott terhessége ellenére - nem sikerül teherbe esnie, ezért a vádlottal szemben kártérítési igénnyel is fel kíván lépni. Indítványozta, hogy a bíróság rendelje el az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését, annak megállapítása végett, hogy a vádlotti bántalmazás és a vetélése között okozati összefüggés áll fenn.

A vádlott és a védő a fellebbezésüket a nyilvános ülésen azonos tartalommal fenntartották.

Az ítélet tábla a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseket részben alaposnak ítélte, további bizonyítás felvételét azonban - a később kifejtendők szerint - nem tartotta szükségesnek.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiánytalanul lefolytatta. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve valamennyi, az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítékot beszerezte, azokat körültekintően megvizsgálta. A tárgyaláson is meghallgatta az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértőt, aki fenntartotta a nyomozás során előterjesztett kiegészítő orvosszakértői véleményében foglaltakat. Eszerint: orvosszakértőileg nem bizonyítható az, hogy a sértett vetélése és a vádlott szurkálása között okozati összefüggés áll fenn. Ezért az ítélet tábla szükségtelennek tartotta az orvosszakértői vélemény újabb kiegészítésének elrendelését, így a sértett erre vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította.

A vádlott az elsőfokú eljárásban hivatkozott arra, hogy a velük közös háztartásban élő nagybátyja magatartása és a sérelmére elkövetett rablási cselekmény miatt zaklatott idegállapotban van. Az elsőfokú eljárásban azonban sem a vádlott, sem a védő nem indítványozta az elmeorvos-szakértői vizsgálat elvégzését. Azt a másodfokú bíróság sem tartotta szükségesnek, hiszen bár a vádlott túlreagált egy közlekedési szituációt, azt követő magatartása, majd a cselekményre vonatkozóan előadott, a részleteket is érintő vallomása nem ad kellő alapot az elmeorvos-szakértői vizsgálat elrendeléséhez. A vádlott indulati cselekményt követett el, az őt ért verbális sértegetésre eltúlzottan reagált, ez azonban még nem veti fel a tudatszűkült állapotot. Ezért az ítélet tábla a védelmi bizonyítási indítványt is elutasította.

Az előbb írtakból az is következik, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállását megalapozottnak tartotta, azt az iratok és a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a következőkkel egészítette ki:

Az első fokú ítéletben írt elítélésén kívül a vádlottat a Kecskeméti Városi Bíróság 2007. január 2. napján jogerőre emelkedett végzésével lopás vétsége miatt 1 év próbára bocsátotta. Ezt a próbára bocsátást szüntette meg az első fokú ítéletben részletezett ítéletével a bíróság, és a vádlottat 2 rb. társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt ítélte 3 hónap, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett fk. fogházbüntetésre.

A vádlott öt helyen szúrta meg a sértettet. Az első fokú ítéletben részletezett sérüléseken kívül a sértett mellkasán, hátul a bal oldalon, a hátulsó hónalj vonalban, a VII-VIII. bordaközben is keletkezett a sértettnek szúrt sérülése, aminek a gyógytartama 8 napon belüli.

A sértett a bántalmazás elszenvedésekor 6-7 hetes terhes volt, 2011. szeptember 20. napján spontán vetélés zajlott le.

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet indokolásának 6. oldal 5. bekezdéséből a tényállásba utalja azt, hogy „a sértett vetélése nem bizonyíthatóan a vádlotti magatartás következménye volt, az lehetett a terhesség sorsszerű velejárója is”.

A vádlott terhes, a szülés várható ideje 2013. február 9. napja.

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállásának 3. oldal 6. bekezdését az indokolásába utalja, mert a vádlott elkövetéskori tudattartalmát érintő tények az ítélet indokolásába tartozó jogi következtetések. (BH. 2005. 167.)

Itt mellőzi a másodfokú bíróság az első fokú ítélet indokolásának 4. oldal 5. és 5. oldal 6. bekezdését. Az elsőfokú bíróság arra nézve nem folytatott bizonyítást, hogy a vádlott jobb vagy bal kezes, ezért nincs tényállásbeli alapja, hogy a vádlott jobb keze az erősebb. Azt pedig az elsőfokú bíróság - egyébként helyesen - negatív tényként sem állapította meg az ítéleti tényállásban, hogy a vádlott szervezete nem tartalmazott kábítószer vagy pszichotrop vegyületet a bűncselekmény elkövetésekor.

Az így kiegészített és helyesbített tényállás - amit a fellebbezések sem támadtak - irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A védő a vádlott tudatbeszűkülte állapotára hivatkozott, ami a sértett provokatív magatartása és annak folytán alakult ki a vádlottban, hogy a sértett még a vádlott kezében tartott kés láttán sem hagyta el a helyszínt. Az ítélet táblája az előzőekben már kifejtette, hogy milyen okból nem tartotta szükségesnek a vádlott elmeállapotának orvosszakértői vizsgálatát. A védő által hivatkozott tudatbeszűkülte állapot az emberölés privilégizált alakzatánál, azaz az erős felindulásban elkövetett emberölés körében ismert. Megállapításának egyik feltétele, hogy az erős indulati állapot méltányolható okból származzon. Ez a vádlott javára nyilvánvalóan nem állapítható meg, hiszen a vádlott volt az, aki a szóbeli fenyegetéssel még akkor sem hagyott fel, amikor a sértett már távozóban volt. A vádlott ugyanis ekkor vette el az élettársától annak kését és támadt rá a sértetre. Az erős felindulás megállapításának további feltétele, hogy az elkövető olyan felzaklatott állapotban hajtsa végre a cselekményt, amelyben tudata elhomályosodik. Ennek megállapítása azonban nem szakértői feladat, hanem a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Önmagában az a körülmény, hogy a vádlott egy számára sérelmesnek tartott szituációt annyira túlreagált,

Bf.I.152/2012/10.

hogy az a kívülálló számára megmagyarázhatatlan és érthetetlen volt, nem alapozza meg javára a tudatbeszűkült állapot megállapítását.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett. Az elkövetés eszközéből, azaz a legalább 8 cm pengehosszúságú kés használatából, a bántalmazott testtájékokból, az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra is, hogy a vádlott tudatában fel kellett, hogy merüljön az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége is, de abba belenyugodva cselekedett. Ezért az okozott eredmény tekintetében a vádlottat eshetőleges szándék terheli.

A konkrét ügyben az életveszély ténylegesen be is következett, hiszen a szúrt sérülések közül volt ami közvetett és volt ami közvetlen életveszélyes sérülésnek minősült.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette.

A másodfokú bíróság nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, ugyanakkor további súlyosító körülményként vette figyelembe a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát. A védelmi érveléssel ellentétben az ítélőtábla is súlyosító körülményként értékelte a vádlott büntetett előéletét. A tényállás kiegészítése alapján megállapítható, hogy a vádlott eddig két alkalommal volt büntetőjogilag felelősségre vonva kisebb súlyú vagyon elleni bűncselekmények miatt. Az elsőfokú bíróság helyesen a vádlott terhére vette figyelembe a garázda elkövetési módot, hiszen egy közlekedési szituációból eredő vitának nem lehet ez az elintézési módja.

Az ítélőtábla álláspontja azonban az volt, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés, mellékbüntetés és a próbaidő tartama eltúlzott. A vádlott a büntetőeljárás során mindvégig következetes, a bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett. Azt az elsőfokú bíróság sem állapította meg a vádlott terhére, hogy magatartása eredményezte a sértett vetélését. Ez esetben ugyanis - amennyiben erre a vádlottnak legalább a gondatlansága is kiterjedt volna - a 10/2007. BK vélemény alapján a vádlott terhére további súlyosító körülményként kellett volna megállapítani azt, hogy a sértettnek súlyos egészségromlást is okozott. Ilyen súlyosító körülmény azonban, ami indokolná a középértékhez közeli büntetés kiszabását, nem állapítható meg a vádlott terhére.

Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a rendelkező részben írt három évre enyhítette.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a közügyektől eltiltás tartamának a szabadságvesztés mértékéhez kell igazodnia. A mellékbüntetés tartamának megállapításánál az elkövetett bűncselekmény jellegét és az elkövető társadalomra veszélyességét kell figyelembe venni. Az ítéletábra a vádlott személyiségére figyelemmel, a mellékbüntetés tartamát is enyhítette a rendelkező részben írtak szerint.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a vádlott személyi körülményeire figyelemmel a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztésével elérhetők. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés fele részének, azaz 1 év 6 hónapnak a végrehajtását a Btk. 90. § (2) bekezdése alapján 4 év próbaidőre felfüggesztette. Ezzel enyhítette az elsőfokú bíróság által megállapított próbaidő tartamát is. A négy évet elegendőnek tartotta ahhoz, hogy a vádlottat visszatartsa újabb bűncselekmény elkövetésétől.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet rendelkező része nem mindenben felelt meg az e tárgyában megjelent 88/2010. BK vélemény 5. pontjában írtaknak. Eszerint: a részben felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó ítélet rendelkező részében a bíróság számszerűen megjelöli a szabadságvesztés teljes, az ebből letöltendő, valamint a felfüggesztett rész tartamát, megállapítja a felfüggesztett rész próbaidejének időtartamát, kimondja, hogy a végrehajtandó részből a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra és rögzíti, miszerint a próbaidő a végrehajtandó rész kitöltése után kezdődik. Az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében azt nem jelölte meg számszerűen, hogy a vádlott a két év végrehajtandó részből nem bocsátható feltételes szabadságra. Az ítéletábra a büntetés enyhítésére figyelemmel a Btk. 90. § (3) bekezdése alapján kimondta, hogy a vádlott az 1 év 6 hónap végrehajtandó részből nem bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az enyhítésre irányuló fellebbezéseket részben alaposnak találta, ezért az első fokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Bf.I.152/2012/10.

A vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján megállapította a vádlott jelenlegi tartózkodási helyét.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. november 7. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.152/2012/10. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 10.B.22/2012/18. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. november 7. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke